

Sygn. akt II Ka 251/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Ewy Sypniewskiej – Sojki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018r.

sprawy **M. D.**

oskarżonej z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 6 czerwca 2018r. sygn. akt II K 63/18

Uchyła zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 251/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 63/18, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej M. D. o to, że w dniu 26 grudnia 2017r. o godz. 0:45 w S. na ul. (...), gm. S., kierowała samochodem osobowym marki A. R. nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,52mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) prawa jazdy na okres 2 lat, na poczet którego, na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26.12.17r.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonej.

Prokurator wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonej. Orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że wina oskarżonej i społeczna szkodliwość jej czynu nie są znaczne i w konsekwencji warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec

wymienionej, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego jej przestępstwa oraz stopień nietrzeźwości wskazują, iż wina i społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonej przestępstwa są wyższe niż przyjęte przez Sąd I instancji określone jako nie znaczne.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w części dotyczącej orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, dla których wymagane jest prawo jazdy kategorii (...) na okres 2 lat oraz zobowiązania oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. i art.438 pkt 4 k.p.k. zarzucił orzeczenie rażąco niewspółmiernego środka karnego wobec oskarżonej poprzez niedostateczne rozważenie kwestii celowości orzeczenia tego środka na tak długi okres oraz pominięcia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, przede wszystkim jej właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego trybu życia, w tym faktu, że pojazd mechaniczny jest jej stale potrzebny do wykonywania obowiązków zawodowych i wizyt u lekarzy związanych z leczeniem zwyrodnienia kręgosłupa, a także że zastosowanie wskazanego środka karnego jest fakultatywne oraz z powodu ujawnienia nowych faktów, które nie mogły zostać podniesione w trakcie postępowania przed Sądem I instancji.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B prawa jazdy na okres 1 roku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawiony w niej zarzut oraz przytoczone na jego poparcie argumenty są trafne. Tym samym koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonej do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadmienić jedynie należy, że stanowiące podstawę orzeczenia ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonej nie budzą zastrzeżeń. Sprawstwo oskarżonej M. D. nie było zresztą w niniejszej sprawie przez którąkolwiek ze stron kwestionowane. Wina oskarżonej w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonej uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 7 k.p.k.

Słusznie natomiast podnosi prokurator, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść. Jakkolwiek oskarżona nie była dotychczas karana, a okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, to jednak nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji co do tego, iż wina i społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuściła się oskarżona nie są znaczne. Świadczą o tym wprost okoliczności ujawnione w toku postępowania oraz ustalony przez Sąd Rejonowy przebieg wydarzeń, dający obraz zachowania oskarżonej.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przed wszystkim, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, o znacznym stopniu winy i społecznej szkodliwości świadczy stopień nietrzeźwości oskarżonej, który bardzo wyraźnie przekracza wartość graniczną między stanem po użyciu alkoholu,

a stanem nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W dniu 26 grudnia 2017 r. po zatrzymaniu oskarżonej do kontroli drogowej: o godz. 0.45 stwierdzono 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 1.02 był to poziom 0,51 mg/l. W chwili zatrzymania zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżoną powietrzu ponad dwukrotnie przekraczała zatem granicę określoną w przepisie art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. Należy także zauważyć, że oskarżona alkohol spożywała od godziny 19.00 do czasu kiedy zdecydowała się wsiąść za kierownicę pojazdu z błahego powodu jakim była kłótnia z mężem na okoliczność oszukiwania w grze w karty. W tej sytuacji nie sposób uznać, by oskarżona nie odczuwała o godz. 0.45 żadnych skutków spożytego alkoholu. Już tylko te okoliczności przemawiają przeciwko uznaniu, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonej i jej wina nie były znaczne. Wszystkie opisane powyżej czynniki wskazują na bardzo wysoki poziom lekkomyślności oskarżonej oraz znaczną wagę naruszonych przez niego obowiązków. Nie można także pominąć faktu, że oskarżona składając wyjaśnienia próbowała wskazywać na nieświadomość tego, że spożywała alkohol. Okoliczności te należy mieć na uwadze przy ocenie postawy oskarżonej.

Sąd Rejonowy podejmując decyzję o warunkowym umorzeniu postępowania uwzględnił na korzyść oskarżonego jego dotychczasową niekaralność. Tej okoliczności nie należy jednak przeceniać.

Znaczne nasilenie okoliczności obciążających, nawet przy istniejących okolicznościach łagodzących, nie dawało Sądowi podstaw do przyjęcia, iż wina oraz społeczna szkodliwość czynu oskarżonej nie są znaczne. W konsekwencji Sąd odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem prokuratora, że Sąd Rejonowy zbyt pobieżnie ocenił przesłanki warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej i uchylił zaskarżony wyrok, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, który ponownie rozstrzygając sprawę, powinien dokonać wszechstronnej i wnikliwej oceny zgromadzonego materiału oraz wziąć pod uwagę przedstawione wyżej wskazania. Sąd odwoławczy nie mógł we własnym zakresie wydać orzeczenia reformatoryjnego, ponieważ nie zezwala na to przepis art. 454 § 1 k.p.k.

Wobec takich ustaleń Sądu Okręgowego rozpoznanie zarzutu apelacyjnego podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonej uznać należało za bezprzedmiotowe, a to ze względu, że zmierzał on do dalszego złagodzenia zapadłego wobec oskarżonego wyroku (art. 436 k.p.k.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Agata Wilczewska